

Paraša: Pekudej

4 432 písmen

1 182 slov

92 veršů

159 řádek

žádná micva

אֵלֶּה פְּקוּדֵי הַמִּשְׁכָּן מִשְׁכַּן הָעֵדוּת אֲשֶׁר פָּקַד עַל־פִּי
 מֹשֶׁה עֲבַדַּת הַלְוִיִּם בְּיַד אִיתָמָר בֶּן־אֶהֱרֹן הַכֹּהֵן:

**Toto je registr příbytku, příbytku svědectví,
 registrovaný na příkaz Mošeho, služba Levitů
 pod vedením Itamara, syna kněze Aharona.**

Sidra pro tento týden: Pekudej**1. alija (Šemot 38:21–39:1)**

Výčet spotřebovaného materiálu a přehled veškeré práce, která byla do té doby na svatostánku dokončena.

2. alija (39:2–21)

Becalel a Aholiav zhotoví kněžské oděvy – efod z purpurové a karminové vlny, protkané zlatými nitkami, a štít s dvanácti kameny. tyto jednotlivé kameny symbolizují kmeny Jisra'ele.

3. alija (39:22–32)

Výroba kabátce pro velekněze, košilí pro Aharona a jeho syny, lněného širokého turbanu pro velekněze, vysokých turbanů pro ostatní kněží a spodků z jemného lnu. Dokončen je i pásek a zlatý štítek s nápisem „Svatý Hospodinu“, který bude velekněz nosit na čele. Tím je dokončena práce na miškanu.

4. alija (39:33–43)

Veškeré součásti a náčiní – pokrývky, opony, schránu svědectví, stůl na předkladné chleby, svícen a lampy, oba oltáře, olej, kadidlo a oděvy – Becalel a Aholiav přinesou před Mošeho. Když Moše vidí celé dílo, potvrzuje, že je zhotoveno přesně podle Božích instrukcí, a žehná všem, kdo se na tomto díle podíleli.

5. alija (40:1–16)

Bůh předává Mošemu instrukce pro vztyčení stanu setkávání.

Je stanoveno na první den novoluní prvního měsíce. Tehdy bude do stanu setkávání vnesena schrána, stůl, menora a na zlatý oltář položeno kadidlo. Před vchod do stanu je umístěn oltář na oběti, mezi stan a oltář pak umyvadlo. Poté má Moše pomazat olejem příbytek i vše, co se v něm nachází a tímto jej posvětit. Rovněž přivede Aharona a jeho syny, kteří se nejprve rituálně omyjí, poté si obléknou kněžské oděvy, a nakonec budou pomazáni olejem, a tak uvedeni do kněžského úřadu.

6. alija (40:17–27)

Prvního nisanu druhého roku Moše vztyčí příbytek, uloží do schrány svědectví její obsah, uzavře ji a přenesení do miškanu. Rovněž do něj umístí menoru, stůl a zlatý oltář, na kterém pálí kadidlo z vonných bylin.

7. alija (40:28–38)

Když Moše dokončí celé dílo tím, že napne závěs do brány nádvoří, zahalí stan mračno a celý příbytek je naplněn Božím majestátem. Dokud tento majestát příbytek naplňuje, Moše nemůže do stanu setkání vstoupit. Když se mračno zvedne, je to pro Jisra'el signál, že se má vydat na další cestu.

Haftara (1 Královská 7:51–8:21)

Haftara popisuje dokončení Chrámu v Jeruzalémě za vlády krále Šloma. Podobně jako u zasvěcení miškanu je i zasvěcení Chrýmu dokončeno vnesením schrány svědectví do svatyně, kdy Chrám je naplněn mračnem.

Mezi šabatem *šekalim* (před roš chodeš adar) a šabatem *zachor* (poslední šabat před svátkem Purim) bývá často jeden šabat „navíc“, označovaný jako šabat *hafsaka*. *Hafsaka* znamená doslova „přestávka“, neboť tento šabat je v podstatě přestávkou v řadě čtyř zvláštních šabatů. Šabat *hafsaka rišona* letos připadá na parašu Pekudej, poslední parašu knihy Šemot – příští šabat začneme číst knihu Va-ikra. Možná si někteří z vás všimli, že v hebrejském textu Tóry jsou čas od času mezery, které jsou označené buď písmenem pe (פ) nebo samech (ס). Pe označuje pauzu (*hafsaka*) otevřenou, *samech* uzavřenou. Raši se v úvodu k paraše Va-ikra zabývá i významem těchto *hafsakot* a píše, že účel těchto pauz v textu není literární, nýbrž ten, že Mošemu byl po každém souboru *halachot* dán čas na to, aby vše, co se do té doby naučil, vstřebal. *Hafsaka* je tak označením pro okamžik kontemplace a ohlédnutí se. Podobně i šabat *hafsaka* by pro nás mohl být příležitostí k zamýšlení a ohlédnutí se za dosavadním průběhem našeho roku 5782. A kdybychom to náhodou propásli, budeme mít letos ještě jednu příležitost.

שלם

Když byla dokončena všechna práce, již král Šlomo udělal na Hospodinově domě...

Paršat Pekudej předznamenává konec stavby svatostánku na poušti. Haftara pro tento týden analogicky popisuje dokončení prvního Chrámu v Jeruzalémě: „Tak bylo ukončeno (va-tišlam) veškeré dílo, které vykonal král Šalomoun (Šlomo) pro Hospodinův dům.“ (7:51) Tyto dva lidské stavební projekty měly „vytvořit“ pozemská místa, určená jako výhradní prostory k uctívání Boha.

V midraši Pesikta Rabati je Chrám ale chápán jako něco víc než jen stavba určená ke službě Bohu:

„Tak bylo ukončeno veškeré dílo.“ V tomto verši není napsáno „dílo,“ ale „veškeré dílo“ – to se musí vztahovat na dílo šesti dnů stvoření, jak se říká (v Berešit 2:3): „ode všeho svého díla, které Bůh stvořil, aby bylo vykonáno“ V tomto verši totiž není napsáno „vykonal,“ ale „aby bylo vykonáno,“ což znamená, že bylo třeba vykonat ještě další práci.

Když přišel Šlomo a postavil Chrám, Svatý, budiž pozhnán, řekl: „Nyní bylo dílo nebe a země dokončeno (tišlam). Proto se král jmenuje Šlomo, neboť Bůh dokončil

šest dní stvoření skrze skutky jeho rukou.“ A tak se stalo, že se Bůh stal králem.

Podle tohoto midraše čekal svět na své dokončení až do výstavby Chrámu. Ten tedy nebyl jen další stavbou na zemi, ale pečeti veškerého stvoření a stavitelé Chrámu stali Božími partnery při stvoření světa. Toto chápání významu stavby Chrámu je výjimečné. Nejenže je podle něj lidské dílo vrcholem stvoření, ale zároveň tím přináší myšlenku, že lidské tvořivé umění je způsob, jak ve světě plnit Boží příkazy a tento svět tak dotvářet. U krále Šloma už jen jeho jméno (š-l-m-h) odráželo podstatu jeho činu, tedy že se podílel na aktu dokončení (š-l-m) světa a přispěl tím i k přivedení míru (š-l-m) na tento svět.

Bez ohledu na to, jak se jmenujeme, bychom si měli být vědomi, že i naše tvůrčí činy svým způsobem kompletují tento svět. Cokoli pomáháme na tomto světě vytvářet, formuje jeho tvář, v dobrém i ve zlém. A je jen na nás, v jaké podobě náš svět za sebou zanecháme.

